

Alkotmánybíróság

IV./1753-3/2020

Budapest 1015

Donáti utca 35-45

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1753-3/2020	
Érkezett: 2021 JAN 26.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: db	2

Fehér-Major Barnabás

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény - továbbiakban: Abtv. - 27. § (1) bekezdés alapján - tekintettel a felhívásukra - az alábbi módosított és kiegészített

alkotmányjogi
panaszt

terjesztem a Tisztelt Alkotmánybíróság elé:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d., pontban rögzített felhatalmazása alapján vizsgálja a Szolnoki Törvényszék 8. Bpk. 172/2020/3 számú ítéletét és a Szegedi Nézetábrla Bpkf. 1.312/2020/5 számú ítéletének összhangját az Alaptörvénnyel, állapítsa meg alaptörvény-ellenességüket, és az Abtv. 43. § (1) bekezdés értelmében semmisítse meg azokat.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1., A megemlíteni kért bírói döntések, a történeti tényállás és a jogerősítési út.

A megemlíteni kért bírói döntések a Szolnoki Törvényszék 8. Bpk. 172/2020/3 számú ítélete, valamint a Szegedi Nézetábrla Bpkf. 1.312/2020/5 számú ítélete az alábbi indok-

Lácom alapján:

A 10/2018 (VII. 18.) AB határozatban foglaltak értelmében - megerősítve 1/2020 (I. 2.) AB határozattal - megnyílt a lehetőség számomra, hogy a Be. 84/b alapján indítványozzam az ítéletem össz-büntetésbe foglalatát, mivel az egyéb törvényi feltételek teljesültek.

A Szolnoki Törvényszék 8. Bpk. 172/2020/3 számon meghozta az össz-büntetési ítéletet, mely ellen fellebbezést jelentettem be, melynek indoklásomban előadtam, hogy az ítélet kelte-ésében milyen irányban változtam, mit szeretnék tenni az általam elkövetett bűncselekmények sértetteinek járó anyagi és erkölcsi elégtétel megfizetése érdekében, valamint leírtam, mennyire sajnálom és bánom, amit tettem. Kérem, hogy vegye figyelembe a másodfokú tanács ezen értékelését, és ez alapján - a törvényi kereten belül - állapítsa meg az ítélet tartamát a jogszabályi minimumban, 12 évben.

A Szegedi Helyőltábla Bpkf. 1. 312/2020/5 számú ítéletével megváltoztatta az elsőfokú döntést, a fellebbezésemnek helyt adott, de nem az indoklásom alapján, mert a 3/2002 Büntető Joggyógyi Határozat kizárja a bírői méltogatást e tekintetben, azaz nem értékelhető az ítélet javára, vagy hátrányára az össz-büntetésbe foglalatán lehetőségének megnyíltáig ítélet előtall bekövetkezett változás - akár a személyiségében, akár a személyi körülményeiben. Ezért az alapjoguk sérelme - álláspontom szerint - a 3/2002 BJT alkalmazásával, személyiségem, személyi körülményeimből bekövetkezett változás nem-értékelésével voltásult meg mind az első, mind a másodfokú eljárásban, így további jogorvoslati lehetőség nincs, rendelkezési jogorvoslat az össz-büntetés tekintetében kizárt.

2. Az Alaptörvényben rögzített jog megnevezése

Az Alaptörvényben rögzített, a sérelmezett bírói döntésekkel megnevezett alapjoguk megnevezése:

Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdés: „A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes”

Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdés: „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés nélkül (...) biztosítja.”

Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdés: „Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.”

Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdés: „Senkit nem lehet a szabadságtól másként, mint törvényben meghatározott okból és törvényben meghatározott eljárásban megfosztani.”

Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és eszenő határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntésüket indokolni.”

3. Indoklás arra nézve, hogy a sértetve bírói döntések miatt ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, valamint a felmerülő alkotmányossági szempontból releváns kérdések:

Az összbüntetői ítélet az alapítéletekkel elbírált esetelemények elkövetőkre hatályban volt, 1978. évi IV. törvény alkalmazásával határozata meg mindkét eljáró bíróság. E törvény összbüntetőre vonatkozó szabályozása kimondja, hogy: „Az összbüntetés tartamát úgy kell meghatározni, mintha hatmazati büntetést szabnának ki.”

A hatmazati büntetés azt jelenti, hogy egy büntetést szabnak ki, a büntetés kirabárolnak elveinek alkalmazásával, azaz a törvényben meghatározott keretek között, céljaink szem előtt tartásával úgy, hogy igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

Az összbüntetés, az egy büntetés, a hatmazati büntetés definíciójából, melynek célja - végző célja - a társadalom megvédése, a törvény keretei a legnagyobb ítélet és az alapítéletek együttes tartalma.

A 23/1990 (X.31.) AB határozathoz csatolt párhuzamos véleményében Zsuzsáky János alkotmánybíró kifejtette, hogy: „A büntetés csak célra irányítottan elfogadható, és indokoltod-

gát vezet azonnal, amint céljai megvalósítására alkalmatlanná válik."

Az eddigiek alapján tehát tény, hogy az összbüntetési ítélet kihirdetésekor szem előtt kell tartani a célt, a társadalom megvédését ahhoz, hogy törvényes ítélet születteszen.

A társadalom megvédése, az elkövető társadalomra veszélyességének vizsgálata folyton realizálható a büntetés kihirdetésével. Az elkövető társadalomra veszélyességének a vizsgálata pedig ki kell terjedjen az elkövető személyiségére, a személyi körülményeire, illetve az ezekben bekövetkezett akár pozitív, akár negatív változásokra, az összbüntetésbe foglaltai lehetőségéig megnyitáig terjedő időszak vonatkozásában, ellenkező esetben a büntetés, a céljai megvalósítására alkalmatlanná válhat vagy azért, mert eltűzött, vagy azért, mert eltűzöttlen enyhe.

Elkülönösen nagy jelentőséggel bír ez olyan esetekben, ahol az elkövetés és az összbüntetésbe foglaltai között - a legnagyobb ítélet tekintetében - kilenc év telik el. Kilenc évnél büntetését nem figyelembe venni - álláspontom szerint - azt is jelenti, hogy az elítélés és a végrehajtás társadalomban történő re-integrációs hatásmechanizmusát hagyja a jogalkalmazó figyelmen kívül.

Az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésére hivatkozással; törvényben meghatározott eljárás-e, amikor a halmozati büntetésnek megfelelően összbüntetési ítéletet nem a büntetés kiszabásának elvei alkalmazásával határozza meg a bíróság?

Minderek alapján álláspontom szerint az, hogy a halmozati büntetésnek megfelelően összbüntetési ítélet meghirdetésekor a jogalkalmazó nem a büntetés kihirdetésének elveit alkalmazza, minden esetben az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdés értelmét eredményezi, míg ezen alaptörvény-ellenes gyakorlat eredményeként sérül az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésben deklarált jogom is azáltal, hogy a nem-törvényben meghatározott eljárás miatt lényegesen nagyobb tartalmú szabadságvesztés-büntetés szabható ki vonatkozásomban, mint a büntetés kihirdetésének elveinek alkalmazásával lett volna.

Az Alaptörvény XV. cikkében deklarált egyenlőséget nem csak a bíróság előtti egyenlőségként, hanem annál általánosabban fogalmazza meg. Az általános jogegyenlő-

ségi szabály mellett külön rögzíti azt is, hogy az alapvető jogokat mindenki számára bármely megkülönböztetés nélkül kell biztosítani. A megkülönböztetés alapjaként egyes helyzeteket kiemel az Alaptörvény, azonban a felsorolás nem taxatív, a neve-sítve nem szereplő, egyéb helyzetek alapján is tilos a megkülönböztetés.

A 2003. évi CXXV. törvény - továbbiakban: Ebtv. - 7. § (1) bekezdés értelmében az egyen-lő bánásmód követelményének megsértését jelenti - különösen a III. fejezetben meghatá-rozottak szerint - a közvetlen hátrányos megkülönböztetés (...)

Az ebtv. 8. § szerint: Közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan ren-delkezés, amelynek eredményeként egy személy, vagy csoport valós, vagy vélt, **z.**, **pont:** egyéb helyzete, tulajdonsága, vagy jellemzője miatt rőzesül kedvezőtlenebb bánásmód-ban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy, vagy csoport rő-szeül, rőzesülne, vagy rőzesült.

Esetemben az egyéb helyzet, hogy a hatóságok nem egyeztettek az ügyeimel, nem állapítot-tak meg bűnhalmazatot is emiatt nem a büntetés kiszabás elvét alkalmazva határozt-ak meg a szabadságvesztés büntetésem mértékét, az eurányi törvényi előírás ellenére.

Hivatkozva az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésére; nem sérül - e a megkülönböztetés tilal-ma, amikor az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésben rögzített jogomat nem biztosítja a bíróság azért, mert nem állapított meg a hatóság bűnhalmazatot, de - egyébként - elv-ben így kell meghatározni az összbüntetési ítélet tartalmát, mintha halmazati bűn-tetést szabnának ki?

Álláspontom szerint az összbüntetési ítélet meghatározására kialakított törvényi rendelkezés „Az összbüntetés tartalmát így kell meghatározni, mintha halmazati büntetést szabnának ki.” éppen az egyenlő bánásmód követelményének teljesítése érdekében lett megalkotva. Abban az esetben, ha az összbüntetési ítélet meghatározásakor nem alkalmazzák a büntetés kiszabá-sának elvét, nem tud teljesíteni az egyenlő bánásmód követelménye.

Azen elítéltek között, akiket a halmazati büntetés kiszabásával, illetve akiket összbüntetési ítélet kiszabásával ítéltel el, az ebtv. 8. §-ban rögzített „összehasonlítható helyzetet” a „mintha” nemcsak öveghöz teniszi meg.

Az Alaptörvény XXIV. cikkében deklarált tisztességes eljárás az Alapjogi Charta szerint rendelkezik az eljárás követelményeiről. A Charta szerint ez a jog magában foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, az iratokkal megismerje és az igazgatási szervek a döntéseiket indokolják. Az elvek összefüggésben állnak a jó közigazgatás fogalmával, valamint a közigazgatási eljárásjog közös európai elveivel. A hatóság fogalmába pedig minden jogalkalmazó szerv beletartozik, így a bíróságok is.

Ezen túlmenően a tisztességes eljárásról való jog az emberi méltóságból is levezethető olyan alapvető jog, amely szoros kapcsolatban áll az egyenlőséghez való jog egyes elemeivel, elsősorban a tisztességes eljárással is. Továbbá a tisztességes eljárás is feltétel, olyan jogalkalmazói eljárásról foglalkozik, ami a materiális jogállam értékszerkeztésének megfelelő, a demokratikus alkotmányfejlődés során kialakított alapelvek és szabályok alapján zajlik.

Hivatkozva az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére, részrehajlás nélküli-e az a bírósági eljárás, amelyben a törvényi rendelkezés ellenére, a „mintha” nomen iuris-szel egyenlővé tett elítéltek közt különbséget tesz a jogalkalmazó?

Lehet-e tisztességes az a bírósági eljárás, amelyben nem a törvényben meghatározott eljárással hoznak ítéletet?

Mindezek alapján esetemben a tisztességes eljárás követelményei akkor teljesültek volna, amennyiben az eljáró bíróságok a határozati büntetésnek megfelelően az összbüntetői ítélelem tartalmát a büntető anyagi jogi szabályok szerint, a büntető kiszabási elveinek alkalmazásával határozzák meg.

4, Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kiemelte:

A Szegedi Helikoptár ítélete jogerős, további jogorvoslati lehetőség nincs. Rendkívüli jogorvoslat az összbüntetés tekintetében kizárt.

Nyilatkozom, hogy az indítványban szereplő személyes adataimat az Alkotmány-
bírság közzé teheti, ahhoz kifejezetten hozzájárulok.

2021. január 17.

Tisztelettel:

